Nr. 37

12 september 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De Vrolijke Familie

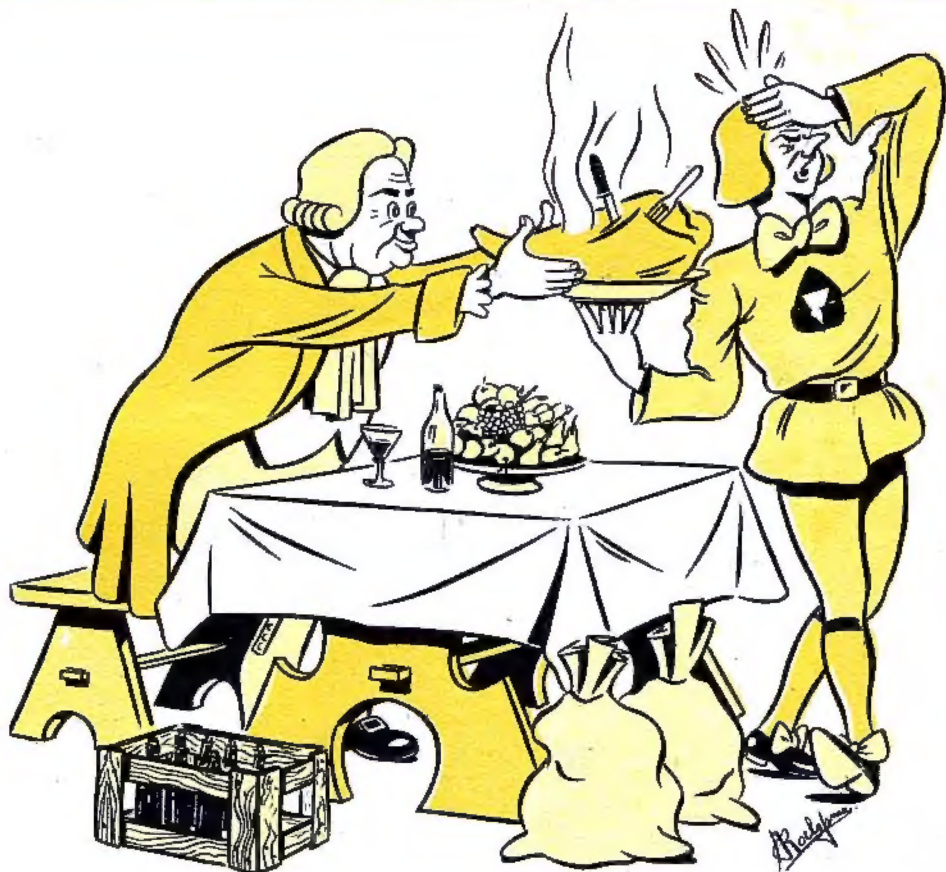

Eetkunstenaars

Wie kent niet het liedje van de „schrokkige Gijs", dat luidt als volgt:

„Heb je al gehoord van die hollebolle-wagen,
Waar die schrokkige Gijs op zat?
Hij kon schrokken grote brokken:
Een koe en een kalf en een heel paard half;
Een kerk vol schapen, een schip vol rapen. . .
En nog kon Gijs van de honger niet slapen. . ."

Zulke schrokkers hebben er werkelijk bestaan. In de zeventiende en achttiende eeuw gaven zij zelfs als „eetkunstenaars" voorstellingen voor publiek dat er graag een kaartje voor kocht. Wanneer de veelvraat een of andere stad of vorstelijke residentie met zijn bezoek vereerde, geschiedde dit gewoonlijk met enige praal en reclame: gezeten op een wagen in vreemde en fantastische kledij, aangekondigd door een omroeper, die zijn daden luide verkondigde en de mensen opwekte om de kunstenaar te komen aanschouwen en die biljetten met plaats en uur van de voorstelling rondstrooide.

Zo'n eetkunstenaar was bijvoorbeeld een zekere Heinrich Kolnicker, die te Passau in Beieren werd geboren. Hij was Oostenrijks soldaat geweest, doch ontslagen omdat de burgers, bij wie hij nu en dan werd ingekwartierd, klaagden dat hij hun provisiekamers in één dag schoon leeg at. Na zijn ontslag koos hij het beroep van eetkunstenaar. Hij reisde geheel Oostenrijk en Duitsland door en verdiende ruim zijn brood. Bij een voorstelling in Dresden verslond hij binnen acht uren twee hele kalveren en dronk er twaalf liter wijn bij. In 1769 maakte hij een reis naar Nederland. Aangezien hij had vernomen, dat Nederland een vlak, moerassig land was, waar weinig keien waren, en hij gewoon was bij zijn voorstellingen ter bevordering van zijn spijsvertering een hoeveelheid keisteentjes te eten, sleepte hij enige zakken met ruim tweehonderd pond stenen mee. Toen hij na ongeveer een jaar lang in Nederland voorstellingen te hebben gegeven met goedgevulde beurs bij zijn vrouw in het Thüringse plaatsje Ihlefeld terugkeerde, dankbaar dat hij nu weer volop stenen kon krijgen, bleek echter weldra, dat de Nederlandse reis te veel van hem had gevergd. Hij stierf aan een beroerte.

De Hamburgse gulzigaard Wilhelm Grünhut, die een aantal jaren tevoren in verschillende landen van Europa als eetkunstenaar was opgetreden, heeft het niet tot de beroemdheid van Heinrich Kolnicker kunnen brengen. Zijn specialiteit bestond uit het verzwelgen van enorme hoeveelheden vis en brood. Van deze veelvraat wordt verteld, dat hij eens bij een weddenschap had aangenomen om een zeer grote zalm op te eten. Men had deze zalm in twintig moten gesneden en, om het de man gemakkelijker te maken, alle moten op verschillende manieren toebereid. Nadat de Hamburger bijna alle moten met smaak had verorberd en daarbij een flinke hoeveelheid bier had gedronken, begon hij ietwat onrustig te worden. Op de vraag, wat eraan schortte, antwoordde hij benepen: „Komt nu die vis haast, heren, anders lap ik het 'm niet."

Men moest in die tijden werkelijk geweldige hoeveelheden naar binnen kunnen spelen om op de naam van eetkunstenaar aanspraak te kunnen maken. Met Pasen aten velen twintig eieren en de achttien borden karnemelkse pap, waarmee een boer zijn avondmaal deed, werden zeker niet als iets bijzonders beschouwd.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

IK BEN BETSY DREW. SCHANDELIJK, M'N NEEF NIET THUIS, ALLEEN EEN KOK! GEEN KNECHT OM DE BOERDERIJ TE ONDERHOUDEN, FOEI FOEI!

KID STEEG AF EN LIEP OP HAAR TOE EN WILDE UITLEGGEN WAT ER GEBEURD WAS.
WE KWAMEN U AFHALEN, MAAR DOOR EEN VERGISSING
VERGISSING? JE HAD ME BETER THUIS KUNNEN BRENGEN DAN VECHTEN. EN WIE ZORGT ER VOOR DE FARM? SCHANDELIJK, JONGEMAN!

IS DAT DE AARDIGE NICHT VAN DE BAAS? WAT 'N VRESELIJK MENS! ZE BEMOEIT ZICH MET M'N KEUKEN, SNUFFELT IN ALLE POTTEN EN PANNEN... ZE WAS NOG NIET HIER OF ZIJ HAD ALLERLEI AANMERKINGEN. ALS JE HAAR HOORT, DEUGT ER HIER NIETS EN NIEMAND.
TREK JE ER NIETS VAN AAN, KOKKIE.

DE VOLGENDE OCHTEND BLEEK NICHT BETSY DE BAAS TE GAAN SPELEN, ZOLANG HAAR NEEF WEG WAS.
SCHILDER DE SCHUREN, DE MANNEN MOETEN ZICH BETER SCHEREN. IK ZAL EENS ORDE OP ZAKEN STELLEN. ZO'N VERWAARLOOSDE BENDE
VERWAARLOOSD? DE BESTE FARM IN...

MAAR KID, DIE BELEEFD WILDE BLIJVEN, VOERDE DE ORDERS VAN NICHT BETSY TROUW UIT. HIJ BEGREEP TROUWENS WEL DAT TEGENSPRAAK NIET ZOU BATEN. DE ONWELKOME GAST LIET NIET MET ZICH SPOTTEN
SCHEREN, JONGENS. BEVEL VAN HOGERHAND!
SCHOENEN POETSEN OOK? 'T IS TOCH GEEN ZONDAG!

MAAR RUZIE WAS ONVERMIJDELIJK, TOEN NICHT BETSY WEER IN DE KEUKEN KWAM.
VARKENSVOER! IK ONTSLA JE OP STAANDE VOET.

VARKENSVOER! DAT IS EEN BELEDIGING! IK WIL GEEN MINUUT LANGER BLIJVEN.
TOE, KOKKIE, JE LAAT ONS TOCH NIET IN DE STEEK?

MAAR KOKKIE GING METEEN ZIJN SPULLEN PAKKEN. HIJ WAS VEEL TE VERONTWAARDIGD OVER DE ONVERDIENDE VERWIJTEN VAN DE GAST. DE JONGENS WACHTTEN BENIEUWD WAT NICHT BETSY HUN ZOU VOORZETTEN.
WIE WEET...
VAST NIET ZO LEKKER ALS VAN KOKKIE...

Brabo

DE WAGEN-MENNER

BRABO'S GEZICHT HAD EEN VASTBERADEN TREK.

IK MOÉT WINNEN. DAN KAN IK SENATOR TIBERO BEWIJZEN, DAT DE PAARDEN TE GOED ZIJN OM VERKOCHT TE WORDEN!

DE TWEE VRIENDEN WERDEN BIJ DE POORT VAN HET STADION AANGEHOUDEN.

KIJK ALLES NA EER JE NAAR DE STARTLIJN GAAT!

HOLA! WACHTEN! STOP!

BRABO MAAKTE ZIJN PAARDEN GEREED VOOR DE WEDSTRIJD. PLOTSELING SLAAKTE ELDA EEN KREET VAN SCHRIK.

KIJK, BRABO! DAAR ZIT WULVA! MET SENATOR TIBERO!

DAT IS EEN RAMP, ELDA! HIJ VERTELT DE SENATOR NATUURLIJK, DAT WIJ DE PAARDEN VLAK VÓÓR DE VERKOPING GESTOLEN HEBBEN!

DE VERRADERLIJKE STALMEESTER BESCHREEF INDERDAAD DE GEBEURTENIS OP HET MARKTPLEIN.

IK HEB SLECHT NIEUWS, EXCELLENTIE. DIE TWEE BRITTEN HEBBEN HET KOPPEL SCHIMMELS VLAK VOOR DE VERKOPING GESTOLEN EN WEGGEVOERD!

DE OGEN VAN DE SENATOR BLIKSEMDEN.

DIE TWEE JONGE DEUG-NIETEN GAAN TE VER! BRENG ZE TERUG, WULVA! IK ZAL ZE EEN LESJE GEVEN!

OP DAT MOMENT HAD BRABO DE ARENA BEREIKT.

WULVA EN DE SENATOR ZULLEN ONS ZEKER ZIEN. ZE HERKENNEN DE PAARDEN NATUURLIJK!

WE ZULLEN HET MOETEN WAGEN. NIETS KAN ME MEER TEGENHOUDEN!

BRABO NAM PLAATS BIJ DE STARTLIJN.
ZIE JE DAT? DAAR STAAN DE TWEE BRITTEN. ZE WILLEN MET HET KOPPEL TEGEN MELDUS UITKOMEN!
DE BRUTALITEIT! U HEBT GELIJK, SENATOR.

WOEDEND ONTBOOD DE SENATOR ZIJN SOLDATEN.
ARRESTEER BRABO EN ELDA! IK ZAL ZE TONEN, DAT IK NIET MET ME LAAT SPOTTEN!

BRABO WACHTTE OP HET SEIN VOOR DE START, MAAR...
DAAR KOMEN DE SOLDATEN VAN DE SENATOR!

ELDA BEDACHT BLIKSEMSNEL EEN PLAN
STRAKS GAAN DE TROMPETTEN KLINKEN VOOR DE START! IK ZAL DE SOLDATEN PROBEREN OP TE HOUDEN.
WEES VOORZICHTIG, ELDA!

ELDA WIERP ZICH OP DE SOLDATEN.
DIE KNAAP VECHT ALS EEN BEZETENE!

TEGELIJKERTIJD KLONK HET SEIN VAN DE TROMPETTERS.
HET SEIN VOOR DE START! KNAP WERK, ELDA!

OP HET MOMENT, DAT DE PAARDEN VOORUIT SCHOTEN, ZWAAIDE ER EEN WAGEN LANGS BRABO.
LARS MELDUS NEEMT DE LEIDING!
DE WITTE PAARDEN LIGGEN ACHTER!

ELDA ZAG VERBIJSTERD HOE BRABO TERREIN VERLOOR.
BRABO LIGT OP DE LAATSTE PLAATS! HIJ MÓET WINNEN, MAAR HET LIJKT BIJNA ONMOGELIJK!

De bloedrobijn van Taj Mahal

XVI

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht wordt de piloot door dacoits, rovers uit de bergen, gedwongen om te landen. Het vliegtuig verongelukt bij de landing. De rovers houden Din Mahmud gevangen; als losprijs eisen zij de beroemde bloedrobijn van Taj Mahal. In een dorp van de dacoits worden allen gevangen gehouden door de hoofdman Pinga Mauk. Frison en Albert weten te vluchten; Paw Min wordt door Pinga Mauk naar sir Lewis, de mededirecteur van de mijnen, gestuurd om de losprijs voor zijn vader te halen. Sir Lewis wil zelf de bloedrobijn in bezit krijgen. Hij wil zich daarom ontdoen van Paw Min, die echter weet te ontkomen naar het hospitaal te Mogok. De dokter daar gaat met Frison en Albert naar Pinga Mauk om de anderen te bevrijden; onderweg worden zij beschoten door sir Lewis.*

Die auto van je kun je wel afschrijven," zei Frison tegen de dokter. Onder de moeilijkste omstandigheden kon meneer Frison niet nalaten van die laconieke opmerkingen te maken. De dokter echter diende hem van antwoord en zei:

„Lewis Tancock zal mij een nieuwe betalen."

De beide mannen maakten zich niet al te ongerust. Zij waren meester van de situatie. Sir Lewis Tancock had buiten de waard gerekend. Hij was van plan geweest alle drie met de eerste schoten te doden. Nu zat hij zelf in de val. Hij was bezig zijn geweer leeg te schieten zonder dat de kogels de jongen en de beide mannen konden raken. Een ogenblik dacht hij erover om terug te trekken, maar de weg was te smal om hard achteruit te kunnen rijden. Bovendien liep de weg tamelijk steil omhoog.

Hij begreep ook, dat dokter Bennet hem herkend had. Stap voor stap, het geweer onder de arm geklemd, kwam hij naderbij... Stap voor stap... Maar de drie zaten veilig. Alle kogels kwamen in de dikke bomen terecht.

„Pas op," fluisterde dokter Bennet. Hij had langs een stam geloerd en gezien, dat Lewis Tancock pogingen deed óm de bomen heen te komen en hen van opzij te beschieten. Dat lukte hem echter niet, want hij kwam in het wilde hout van het oerwoud terecht en kreeg nauwelijks kans om te schieten.

Tóch wilde hij het proberen... dan moest hij maar op goed geluk schieten.

Hij werd onzichtbaar in het groen. De kogels kwamen nu van meer opzij, zodat Albert, Frison en dokter Bennet zich moesten verplaatsen.

Enige ogenblikken was het doodstil...

Ze luisterden... Zachte voetstappen verraadden de plaats, waar sir Lewis zich bevond. Langzaam, voorzichtig draaiden de anderen mee om achter de bomen te blijven. Vogels vlogen krijsend omhoog. Apen slingerden zich door de bomen...

„Wacht even," fluisterde dokter Bennet, „ik zal proberen of ik iets kan onderscheiden..."

„Niet doen," siste Frison. „We kunnen jou niet missen. Laat mij maar kijken."

Behoedzaam gluurde meneer Frison langs een dikke stam...

Plotseling klonk er een kreet, die door merg en been ging.

Albert en meneer Frison hadden geen flauw vermoeden, wat er aan de hand was. Maar dokter Bennet wist het des te beter en hij mompelde: „De arme kerel..."

„Wat is er gebeurd?" vroeg Frison.

„Hij is dood," zei dokter Bennet. „Een slang heeft hem gedood."

Rustig verliet de geneesheer de schuilplaats en stapte in de richting vanwaar hij de kreet gehoord had. Hij hoefde niet meer dan twintig stappen te doen. Daar lag sir Lewis, gedood door de slang, die

hem nog steeds omstrengelde. De kop van het reusachtige monster bewoog heen en weer, het maakte een vreemd geluid. Dokter Bennet zei: „Kijk, dat noemen de inboorlingen „zingen"."

Hij richtte zijn revolver op de kop van het ondier. Het eerste schot miste, maar bij het tweede viel de slang dood neer. Het was echter te laat. . .

Sir Lewis Tancock was dood.

„Hij heeft zijn verdiende loon," zei meneer Frison, die het zweet van zijn voorhoofd stond te vegen.

„Och," antwoordde dokter Bennet, „wat dát betreft, dat laat ik liever aan een ander ter beoordeling over. Ik kan hem niet meer helpen. Jammer."

De dokter knielde naast het lijk van sir Lewis neer en doorzocht zijn zakken.

Plotseling hield hij iets in de hoogte: een rood fonkelend ding. . . een robijn van onwaarschijnlijke grootte. Het was een prachtige steen, die fel fonkelde, zelfs in het schaarse licht, dat in het oerwoud doordrong.

„Dat is de grootste steen," zei de dokter, „die ik ooit heb gezien."

Stomverbaasd keek meneer Frison toe. Hij, die al jaren in Birma woonde, wist ook wel iets van edelstenen. Maar een zó grote, zó zuivere steen. . . neen, die had hij nog nooit gezien.

„Ik heb zo'n flauw idee," zei de dokter, „dat deze steen iets met de zaak te maken heeft. Lewis Tancock heeft er blijkbaar belang bij gehad om Paw Min uit de weg te ruimen. En daarna óns. . . omdat wij zijn spelletje hebben bedorven."

„Maar dan bleef Din Mahmud Sabisthari toch nog over," merkte meneer Frison op.

„Juist. Eerst dacht hij, dat Din Mahmud met het vliegtuig verongelukt was. En toen hij hoorde, dat Din Mahmud door de dacoits gevangen was, hoopte hij, dat zij hem zouden doden. We weten nu van Paw Min dat Pinga Mauk het leven van Din Mahmud wilde sparen in ruil voor de robijn. . ."

Meneer Frison knikte en wist niets anders te zeggen dan: „Een vies zaakje."

„Een heel vies zaakje," bevestigde de dokter, met een laatste blik op sir Lewis. „En nu vraag ik me af of onze auto nog wil rijden."

TWINTIGSTE HOOFDSTUK

Een nacht vol verschrikkingen

In het dorp waar de dacoits zich gevestigd hadden, was veel veranderd de laatste tijd. Nadat Pinga Mauk, de aanvoerder van de rovers uit de bergen, Paw Min erop uit had gestuurd om de bloedrobijn van Taj Mahal als losprijs voor Din Mahmud Sabisthari te halen, wilde hij niet langer het kamp op de oude plaats laten.

Hoewel hij niet bang was voor de regering, begreep hij, dat wellicht buitenlandse regeringen erop zouden aandringen dat men tegen de rovers zou optreden.

Dat zou stellig gebeuren, als meneer Frison — de Franse journalist — erin geslaagd zou zijn dwars door het oerwoud heen de bewoonde wereld te bereiken.

Neen. . . Pinga Mauk voelde zich in het dorp niet meer veilig.

Daarom had hij het ontruimd en was met heel de bende naar de grotten van Bharata getrokken. Slechts enkele oude mensen, op wie hij rekenen kon, had hij in het dorp achtergelaten. Ook had hij een kleine keurbende in de nu verlaten tempel van Tsan-Gampo achtergelaten, met de opdracht hem te komen helpen, als hij met zijn mannen in moeilijkheden mocht geraken. Het was voor deze keurbende een klein kunstje zich in de kolossale tempel schuil te houden.

En dan waren er nog de gevangenen! Daar wist Pinga Mauk geen raad mee.

Hij had hen meegenomen naar de grot van Bharata. Die was ruim genoeg om honderden mensen te herbergen. Maar er was geen plaats om gevangenen vast te zetten. En hij wilde Din Mahmud Sabisthari van de Niggs gescheiden houden.

Op een nacht, toen de zon was ondergegaan en de bergen in donkere nevels lagen weggezonken, stond Pinga Mauk van zijn veldbed op, nam een zaklantaarn en een revolver. Hij ging naar de spleet waardoorheen hij het hol van Kawaguchi kon bereiken.

In het vage schijnsel van het dovende kampvuur lagen de mannen verspreid door de grot te slapen. Zij hadden de bruine wollen mantels om zich heen geslagen en hielden in de slaap de beremutsen op. Vrouwen en kinderen sliepen in een afzonderlijke hoek van de grot.

Pinga Mauk had het hol van Kawaguchi bereikt. Het kereltje lag te midden van de schalen met robijnen te slapen, helemaal ineengekronkeld als een egel. Pinga Mauk kon hem nauwelijks vinden. Maar toen het licht van de zaklantaarn op zijn gezicht scheen, werd Kawaguchi wakker.

Wanneer Pinga Mauk iets gedaan wilde hebben, dat niemand anders doen kon, wendde hij zich tot Kawaguchi, die een willoos werktuig was in zijn hand.

„Wat wilt ge, meester?" vroeg Kawaguchi onderdanig.

In het vage schijnsel van het dovende kampvuur lagen de mannen verspreid door de grot te slapen.

„Het moet er nu maar van komen," zei Pinga Mauk.

„Als de meester zo goed wil zijn mij te verklaren, wat hij bedoelt. . ."

„Ik bedoel," zei Pinga Mauk stroef, „dat die vreemdelingen mij tot last zijn. Ik heb ze al lang geleden veroordeeld; ik wil ze laten terechtstellen, voordat de zon opkomt."

„Heel verstandig, meester," merkte Kawaguchi op, „dergelijke dingen kan men beter niet bij daglicht doen."

„En ik heb aan jou gedacht, Kawaguchi," ging Pinga Mauk voort, „om Nigg en zijn vrouw uit de weg te ruimen. Jij vindt wel een middel om dat geruisloos te doen. Niemand hoeft er iets van te weten. Ook mijn mannen niet, behalve de bewakers."

„Moet ik ze uit de weg ruimen, meester?" vroeg Kawaguchi, terwijl hij als een verschrikt dier op zijn hurken tegen de muur kroop.

„Doe wat ik je zeg. Hoe je het doet, kan me niet schelen. Je weet in welke grot ze liggen. Ik zal de bewakers waarschuwen, dat ze je doorlaten. Vermoedelijk slapen onze gevangenen. Je zult dus geen moeite hebben hen uit de weg te ruimen. Ik reken erop, dat het gebeurd is, voordat de zon boven de bergen komt."

Kawaguchi zei niets meer. Hij wist wel, dat het nergens toe diende om Pinga Mauk te weerstreven.

Pinka Mauk ging heen, liep een dwarsgang door en kwam bij de drie dacoits die de grot bewaakten, waarin Arthur Nigg en zijn vrouw Eliza gevangen werden gehouden.

„Als Kawaguchi komt," zei hij tegen hen, „laat je hem door en je doet wat hij zegt. Begrepen?"

„Begrepen, heer."

De bewakers bleven zwijgend en strak voor zich uit staren.

Pinka Mauk ging terug naar de hoek in de grote grot, die hij voor zichzelf gereserveerd had. . .

Toen Pinga Mauk tegen Kawaguchi zei, dat Arthur Nigg en zijn vrouw sliepen, vergiste hij zich. Eliza Nigg was ziek. Doodziek. Ze leed aan malaria en was bovendien overspannen. Zij kon niet anders dan aan Albert denken. Het kon haar niet meer schelen, wat er met haar gebeuren zou, als Albert maar gered was. Ze wist niet eens, waar hij was. Of hij nog wel leefde! Het enige dat Arthur en zijn vrouw wisten was, dat Frison met Albert en Paw Min was ontkomen. Waarschijnlijk tenminste. Het kon ook zijn, dat ze in een ravijn gestort waren of dat de dacoits hen toch gedood hadden, maar dat Pinga Mauk dat niet wilde zeggen.

En nu had ze malaria en lag te rillen van de koorts.

Arthur Nigg kon niet slapen. Hij zat roerloos met de rug tegen de wand van de grot en keek vol medelijden naar zijn vrouw. Als dat zo doorging, zou ze het niet lang meer maken.

Pinga Mauk had hij in lange tijd niet meer gezien, anders zou hij hem om geneesmiddelen gevraagd hebben. Pinga Mauk, zo dacht hij, is geen onmens. Hij had de bewakers om medicijnen willen vragen, doch als hij hen aansprak of met gebaren probeerde duidelijk te maken, dat hij Pinga Mauk wilde spreken, keken ze hem grimmig en zwijgend aan en keerden hem de rug toe.

En ook de man die hen op geregelde tijden voedsel bracht, brabbelde alleen maar zijn eigen taaltje, maakte een buiging en zette de aarden schotels op de grond voor de opening van de grot neer. Een uur later keerde hij dan terug om de lege schalen op te halen. Maar hij zei geen woord.

Arthur Nigg en Eliza hadden dus alle contact met de buitenwereld en met Pinga Mauk verloren. . .

En wat vluchten betreft. . . neen, daar hoefden ze zelfs niet aan te denken. Zeker niet nu Eliza zo ziek was.

Zo stonden de zaken ervoor, toen Arthur Nigg die nacht door de vodden die de grot afsloten, een schemerig licht zag komen. Hij was niet veel licht gewend; het enige licht dat de grot bescheen, kwam door een spleet boven in de rots, waardoor het daglicht naar binnen kon kieren. Het licht dat hij nu zag, kwam van een zaklantaarn. Hij hoorde gefluister in de gang en voetengeschuifel. Met moeite kroop hij overeind om de vodden opzij te duwen en te kijken, wie het was. Hij zag echter niets dan de schimmen van zijn bewakers en het licht van een zaklantaarn, dat in de verte verdween.

Hij dacht bij dit licht de rijzige gestalte van Pinga Mauk te herkennen. Arthur Nigg voelde een vreemde beklemming. Wat betekende het? Voor zover hij wist had Pinga Mauk in lange tijd zelfs niet naar hen gevraagd of naar hen omgekeken.

„Wat was dat?" vroeg Eliza fluisterend. Ze had het lichtschijnsel ook gezien.

„Ik weet het niet," antwoordde Arthur.

Toen, met een vreemde, bijna kinderlijke stem vroeg ze: „Of was het Albert?"

Meneer Nigg zuchtte. Er waren ogenblikken, waarop hij de gedachte niet van zich af kon zetten, dat zijn vrouw haar verstand had verloren. Of was het de koorts?

Hij dacht bij dit licht de rijzige gestalte van Pinga Mauk te herkennen.

„Wel neen, lieveling," zei hij met verstikte stem, „hoe kom je erbij."

„Och," hernam ze weer met dat kinderstemmetje, „het zou zo gek niet zijn. Ik heb zo'n idee, dat Albert heel dichtbij is."

Meneer Nigg gaf geen antwoord, maar veegde met de rug van zijn hand een traan uit zijn ogen.

Plotseling schrok hij, want hij voelde een klamme hand, het was de hand van Eliza.

„Heus, jongen," zei ze tegen hem, „ik bén niet krankzinnig. Ik weet wel wat ik zeg, ik heb heus het gevoel, dat Albert niet ver weg is."

Plotseling. . . wat was dát? Weer een lichtschijnsel, dan weer donker. . . en dan. . .

Het bloed stolde hem in de aderen.

Wat was dat voor een schim, die door de vodden van het voorhangsel was gekropen?

Heel, heel vaag had

Behoedzaam schoven twee donkere gestalten door de verlaten gang van de grot.

hij een gestalte kunnen onderscheiden. De schrik had hem zo hevig te pakken, dat hij de eerste seconden geen woord kon uitbrengen. Toen klonk het schor:

„Is daar iemand?"

Eliza Nigg had met inspanning van al haar krachten zich op de elleboog opgericht. Haar ogen staarden in het duister

„Is daar iemand?" herhaalde Nigg zijn vraag.

En toen, vlak naast zijn oor, hoorde hij fluisteren:

„Ik... Kawaguchi."

Eliza had het ook verstaan en zonk machteloos op het veldbed achterover. Klaarblijkelijk had ze om de een of andere onverklaarbare reden gehoopt dat Albert de grot was binnengeslopen.

Arthur Nigg rilde. Hij vond het een griezelig mannetje en al kon hij hem nu niet zien, hij wist dat Kawaguchi er niet aantrekkelijk uit zag.

„Ga weg," zei hij hees.

„Stil..." fluisterde het mannetje aan Niggs oor.

„Wat kom je doen?" vroeg Arthur Nigg.

„Ik heb opdracht van Pinga Mauk u beiden te doden...'

Meteen schok sprong Arthur overeind en zijn beide handen tastten in het donker om het kleine ventje bij de keel te grijpen. Hij greep echter mis en hoorde naast zich een zacht gegiechel.

„Ik heb die opdracht," ging het mannetje voort. „Maar ik dóé het niet. Zelf heb ik geen kans meer om te vluchten. Ik wil niet meer Ik ben te oud. Maar u beiden bent nog jong... Hier, neem deze kleren.. "

Arthur voelde de pakken, die Kawaguchi in zijn armen drukte. Hij voelde wollen stof en bont. Kleren van de dacoits...

„Die moet ge aantrekken," zei het mannetje, „en als ik vertrokken ben, dan wacht ge... wacht ge, tot ge mijn stappen niet meer hoort..."

„En dan?" hijgde Arthur Nigg... Was het mogelijk? Naderde de bevrijding?

„En verbaas u niet... verbaas u over niets, begrepen? En wees stil... heel stil... Ze moeten denken, dat ge dood zijt..."

Arthur Nigg begon er iets van te begrijpen...

Zou het heus waar zijn dat dit mannetje hun de vrijheid wilde geven? Misschien wel met eigen levensgevaar?...

Hij kon het niet begrijpen.

„Luister," fluisterde het mannetje hees, „en zwijg... Denk erom, dat ge dood zijt." Toen slaakte hij plotseling een doordringende kreet, een kreet, die hij onmiddellijk door een helse schaterlach liet volgen. Zo stormde hij de grot uit, de gang in. Aan het eind van de gang richtte hij zich tot de bewakers.

„Ga maar slapen," gilde hij met zijn hoge, krijsende stem naar de bewakers „Ze hebben jullie niet meer nodig..." En met een gillende lach verdween hij

Arthur Nigg stond een ogenblik beduusd. Het was zó onverwacht gekomen! Toen snoerde een nieuwe angst zijn keel dicht. Hij had nu kleren, ze konden zich vermommen... de bewakers waren weg... Maar zou Eliza kunnen lopen?

„Hier," hijgde hij, „trek aan."

Het eerste ochtendlicht speelde al door de spleet boven in de grot naar binnen

Hij keek in het bleke gezicht van zijn vrouw en haar schitterende koortsogen.

„Ik kán niet," kermde zij, „ik wil het wel proberen, maar ik geloof niet dat ik kan."

„Je moet... Het is onze enige uitweg."

„Ik ben zo moe," kreunde zij op een elleboog leunend.

„Sta alsjeblieft op, trek dit aan en probeer te lopen. Het gaat om je leven."

Mevrouw Nigg hernieuwde haar poging om op te staan. Toen zei Arthur: „Denk aan Albert. Je hebt gezegd, dat hij dichtbij was. Probeer het."

Deze woorden schenen toverkracht te hebben. Langzaam kwam Eliza Nigg overeind. Haar man hielp haar de wijde, bruine mantel aantrekken en de hoge kaplaarzen. Hij snoerde de gordel om haar middel en drukte de beremuts diep over de ogen

„Zo moet het gaan," zei hij, „kóm!..."

De stappen van Kawaguchi waren al lang in de verte verdwenen. Het werd tijd dat Arthur Nigg en zijn vrouw hun gevangenis verlieten. Kawaguchi was naar Pinga Mauk gegaan.

„En?" vroeg de roverhoofdman.

Kawaguchi grijnsde: „Het is gebeurd, meester."

„Goed, en... is het geruisloos gegaan?"

Behoedzaam schoven twee donkere gestalten door de verlaten gang van de grot. Zij droegen lange mantels om het lichaam en hadden de bontmutsen diep over de ogen gedrukt.

Arthur Nigg en zijn vrouw waren niet van de dacoits te onderscheiden: ook niet toen ze de grote grot bereikten, waar de bende sliep en het vuur van teakhout lag te gloeien. Arthur ondersteunde zijn vrouw, want ze kon nauwelijks lopen.

Met grote angstogen keek zij rond...

„Als het licht wordt," fluisterde zij heel dicht bij zijn oor, „zullen ze ons herkennen."

„Vóór die tijd zijn we weg," stelde Arthur haar gerust.

Weldra echter bleek, dat hij zich vergiste. De grot van Bharata had maar één uitgang en de smalle weg erlangs werd aan twee zijden bewaakt. En langs de andere kant van de weg lag het ravijn!

Ze durfden nauwelijks verder sluipen, die twee. Als een van de mannen ontwaakte, zou hij verdenking krijgen.

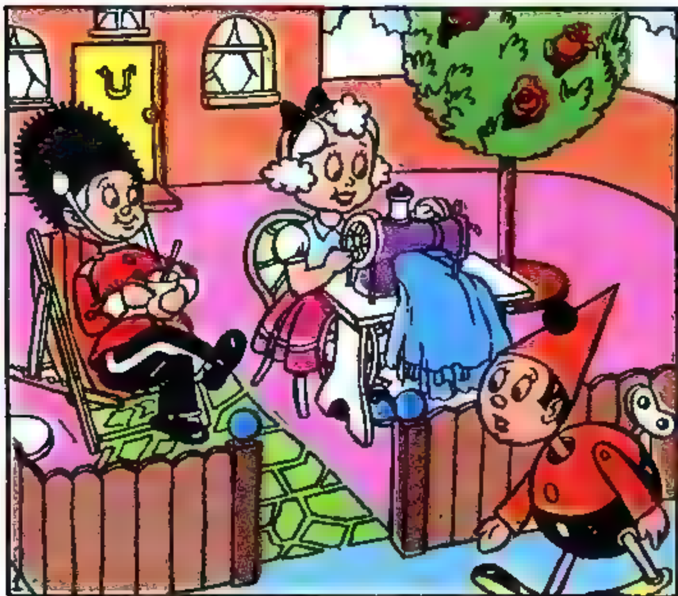
Trouwens, Kawaguchi had niet bedoeld, dat ze nu, in de nacht zouden vluchten. Zij moesten hier op de grond gaan liggen tussen de dacoits en pas vluchten als de ochtend schemerde, te midden van het rumoer en de verwarring van het ontwaken.

S L O T V O L G T

SPELEND

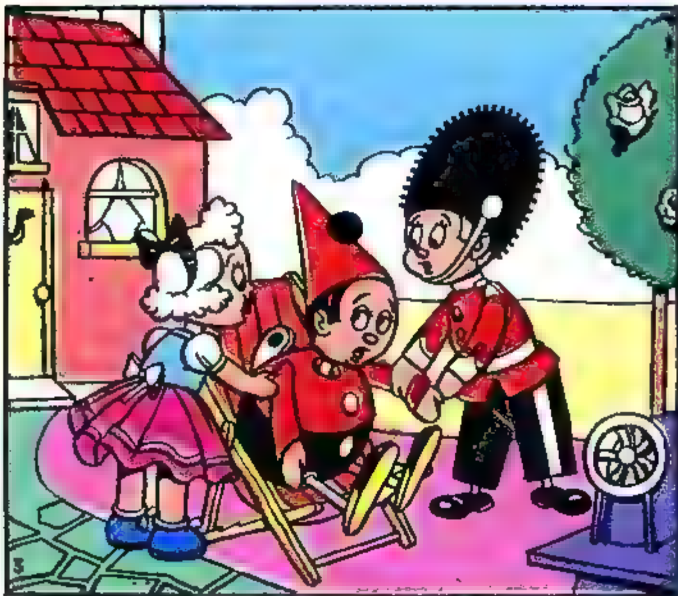

Het is heerlijk zonnig weer en Tommie heeft Dollies naaimachine buiten gezet, zodat Dollie in de tuin kan naaien. Ze moeten die avond naar het bal in Speelgoedstad; zij is nog druk bezig haar blauwe avondjurk af te maken.

,,Zeg, Tommie, wat zou er aan de hand zijn met Wikwak de wekker?'' vroeg Dollie nieuwsgierig. ,,Hij ziet er slecht uit.'' ,,Dag, Wikwak,'' riep Tommie, ,,kom je even gezellig bij ons zitten? Je ziet er zo moe uit, rust maar eens uit in de tuin.''

,,Wel, Wikwak, wat scheelt er aan?'' vroeg Dollie, toen Tommie en zij hem in een stoel hadden geholpen. ,,Ik weet niet wat ik mankeer,'' zei Wikwak. ,,Ik voel me zo stijf, ik heb zo'n moeite met lopen. En ik zou vanavond nog wel naar het bal.''

,,Ik zal eens gesmeerd moeten worden,'' zuchtte Wikwak. ,,Door de zon ben ik van binnen uitgedroogd.'' ,,Dan zal ik je oliën,'' zei Dollie en ze rende naar binnen om olie te halen. ,,Ga maar eens lekker zitten, Wikwak,'' zei Tommie.

SPEELGOED

,,Ziezo,'' zei Dollie, toen ze Wikwak met het oliespuitje had ingedruppeld. ,,Hoe voel je je nu, Wikwak?'' ,,Probeer eens te lopen,'' zei Tommie. Wikwak ging rechtop staan. ,,Het gaat al veel beter ineens,'' zei hij dankbaar. ,,De stijfheid is bijna weg.''

,,Hoera, hoera, ik voel me weer kiplekker,'' jubelde Wikwak en hij begon te buitelen en kopje te duikelen door de tuin. ,,Ik heb me in jaren niet zo gesmeerd gevoeld,'' lachte hij. ,,M'n botten kraken niet meer, ik ben helemaal beter.''

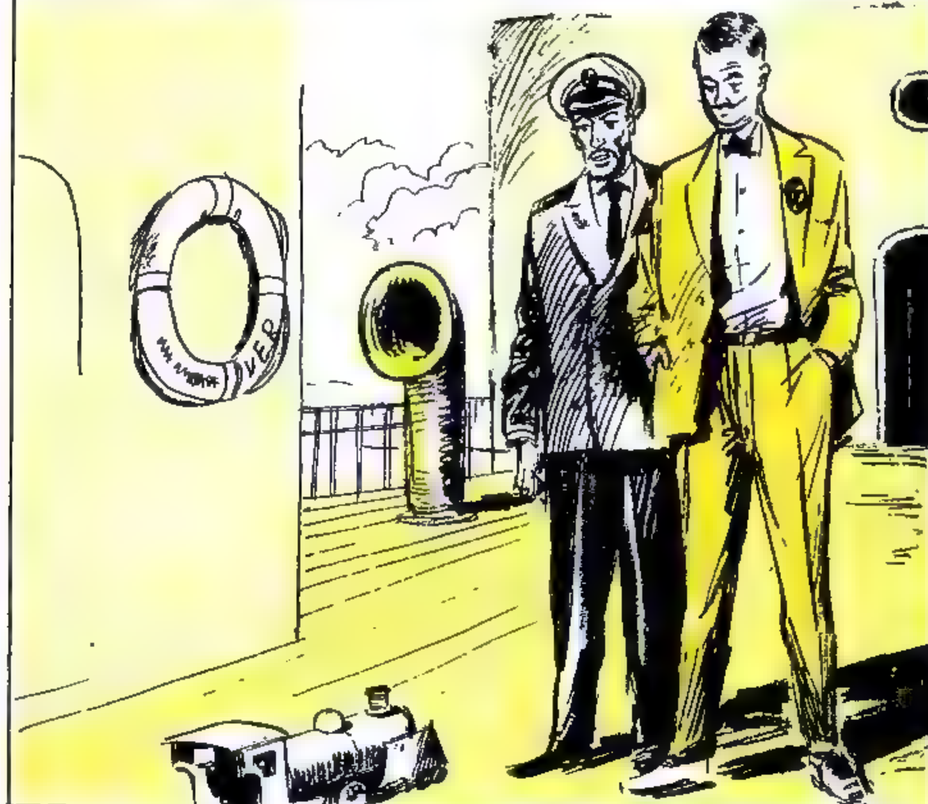

Dansend en zingend liep Wikwak vlug naar huis terug, terwijl Dollie gauw haar mooie avondjurk ging afmaken. Toen ze klaar was, was het hoog tijd voor Tommie en Dollie om naar de danszaal in Speelgoedstad te gaan voor het grote jaarlijkse bal.

,,Wat een gezellige drukte,'' lachte Tommie. Even later kon men zien hoe Batty, Tommies paard, en Klaartje de koe limonade dronken. ,,Dat ik op het bal kan komen, heb ik aan Tommie en Dollie te danken,'' zei Wikwak en hij vroeg Dollie ten dans.

Captain JOKER

JOKER LAS HET EEN GRAP VAN KWA-
JONGENS OF ?

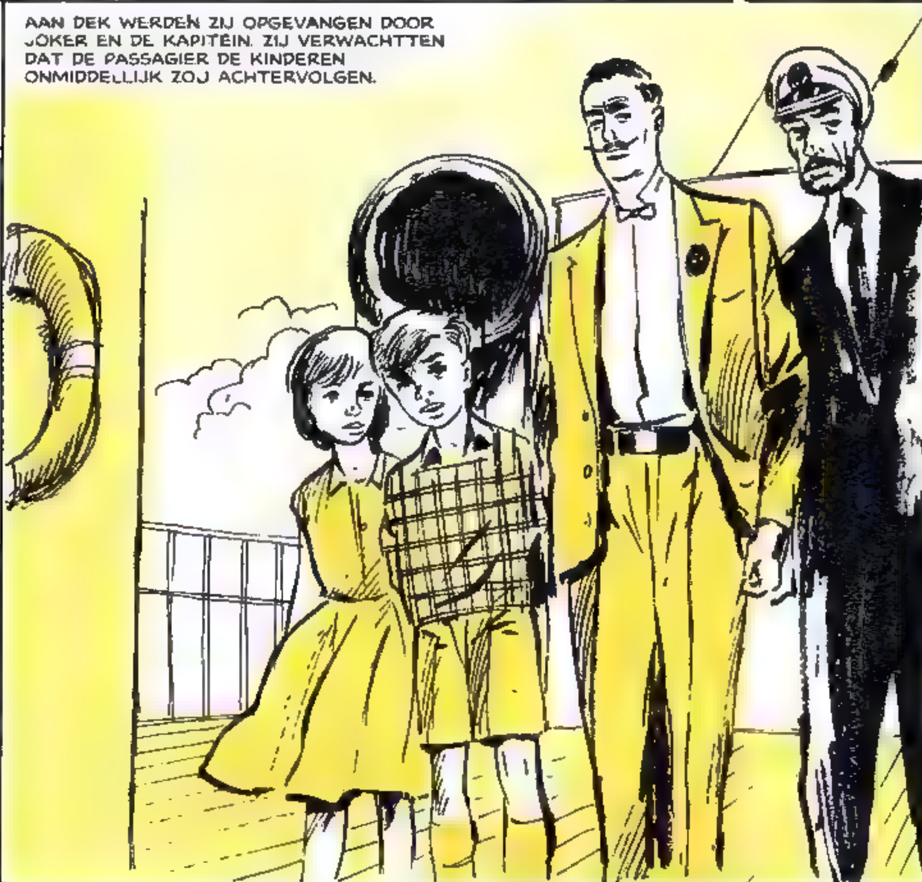

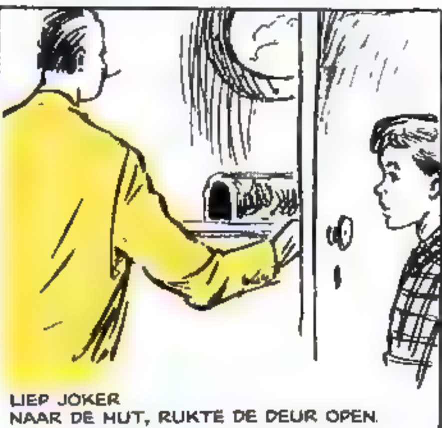

AAN DEK WERDEN ZIJ OPGEVANGEN DOOR JOKER EN DE KAPITEIN. ZIJ VERWACHTTEN DAT DE PASSAGIER DE KINDEREN ONMIDDELLIJK ZOU ACHTERVOLGEN.

MAAR DEZE WAS ACHTERDOCHTIG GEWORDEN

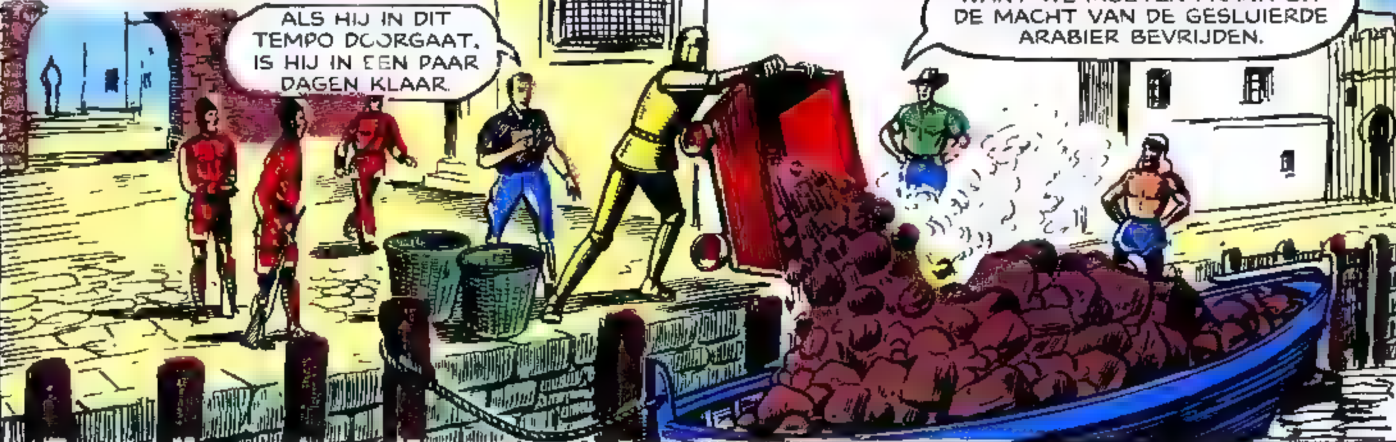

EN ZOCHT ZIJN HEIL IN EEN HAASTIGE VLUCHT DOOR DE PATRIJSPOORT.

TOEN NIEMAND TE VOORSCHIJN KWAM,

LIEP JOKER NAAR DE HUT, RUKTE DE DEUR OPEN.

ER WAS NATUURLIJK NIEMAND TE ZIEN. DE GEHEIMZINNIGE PASSAGIER HING REEDS BUITEN BOORD EN KLOM NAAR EEN HOGER GELEGEN DEK. HET TOUW DAT HIJ REEDS VROEGER GEBRUIKT HAD, DEED WEER GOEDE DIENST.

De màn van staal

VERBAASD ZAG KEN HOE ARCHIE NAAR DE POORT RENDE.

WAT DOE JE NOU?

MISSCHIEN KAN HIJ DE LONT NOG OP TIJD DOVEN.

ARCHIE SPRONG. GREEP.. MAAR DAAR ONTPLOFTE MET EEN ZWARE KLAP DE BUS DYNAMIET!

ARCHIE KRIJGT DE VOLLE LAAG!

DE MAN VAN STAAL VIEL TUSSEN DE BROKSTUKKEN

ARCHIE

TOEN DE STOFWOLKEN WAREN OPGETROKKEN, ZAGEN ZE ARCHIE ONDER DE PUINHOPEN LIGGEN.

DE VRIENDEN SPRONGEN OP...

ZOU HIJ ZICH NOG KUNNEN BEWEGEN, TED?

HIJ VERROERT GEEN VIN

TEVERGEEFS PROBEERDE TED DE MAN VAN STAAL TE LATEN OPSTAAN.

IK VREES DAT HIJ VOORGOED UITGESCHAKELD IS.

IN ZIJN SCHUILHOEK KEEK SIRDU VOLDAAN TOE.

ZONDER DE MAN VAN STAAL KUNNEN ZIJ NIETS BEGINNEN. HUN VRIEND FRANK WARREN BLIJFT ONDER DE HOEDE VAN DE GESLUIERDE ARABIER!

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE PRINSES DACHT VAAK AAN RUDOLF, HAAR VROEGERE OPPERHOUTVESTER. WAT EEN TELEURSTELLING WAS HET VOOR ANITA, TOEN RUDOLF HAD GEZEGD, DAT PRINS ERIK HAAR NIET WAARDIG WAS. ZE HAD HEM TOEN VERONTWAARDIGD WEGGESTUURD, WAARNA RUDOLF ZIJN ONTSLAG HAD AAN GEBODEN. ANITA WAS TE WETEN GEKOMEN DAT RUDOLF VROEGER IN HET HUIS VAN ELSA HAD GEWOOND, WAAR HIJ ELKE WEEK NOG KWAM.

PRINS ERIK EN ZIJN SLUWE ADJUDANT HADDEN GEHOOPT, DAT ZE VAN DE HOUTVESTER VERLOST WAREN, DIE HUN SNODE PLAN DAT ZE OP DE RIJKDOMMEN VAN SYLVANBERG UIT WAREN, HAD DOORZIEN. MAAR NU SCHEEN NIEUW GEVAAR TE DREIGEN

Een brutale diefstal

„Kom, we moesten maar weer eens opstappen," zei Ricky, de jonge reisleidster van Eurotour. „We hebben nog een flinke tocht voor de boeg."

Bob, de chauffeur, knikte. „Zeg dat wel."

Ricky en hij waren met een lege bus op weg van Venetië naar Salzburg in Oostenrijk; vlak bij de Italiaanse grens hadden ze de reis voor de eerste maal onderbroken om wat te eten.

Ze verlieten samen het restaurant en wandelden op hun gemak naar de bus, die op de binnenplaats geparkeerd stond. Bob klom meteen achter het stuur en hij wilde de motor al starten, toen hij Ricky verschrikt hoorde roepen:

„O, Bob! Kijk nou eens. Er is iets vreselijks gebeurd!"

Bob draaide zich snel om en zijn ogen werden groot van verbazing, toen hij zag wat Ricky bedoelde. Verscheidene zittingen van de prachtig beklede banken waren ruw opengesneden, de veren staken er aan alle kanten uit.

„Wie kan dat gedaan hebben?" riep hij uit.

Ricky stond te stampvoeten van kwaadheid. „Wat een gemene streek is dat," zei ze. „Terwijl wij zaten te eten, is er iemand in de bus gestapt en heeft moedwillig al de prachtige banken vernield. Kijk maar, de zittingen zijn gewoon met een scherp mes of zo iets opengesneden."

„Maar wie doet zo iets nou?" zei Bob met opgetrokken wenkbrauwen.

„Ik weet het ook niet," antwoordde Ricky. Haar gezicht stond bezorgd, want niemand anders dan zij was verantwoordelijk voor de bus. „Het enige dat we kunnen doen, is onmiddellijk de directeur van het bijkantoor hier waarschuwen."

Bob knikte en Ricky rende onmiddellijk de straat uit naar het Eurotour-kantoor op de hoek.

Meneer Wips, de directeur van het bijkantoor, was een lange, magere man, die bekendstond om zijn nogal slechte humeur. Toen hij van Ricky gehoord had wat er gebeurd was, zette hij snel een hoed op zijn hoofd en liep naar de bus. Hij was sprakeloos van verontwaardiging, toen hij de opengescheurde zittingen zag.

„Dat is opzettelijke beschadiging!" riep hij eindelijk uit. „Ik geef dat in handen van de politie!"

Hij ging terug naar zijn kantoor en belde de politie. Nog geen vijf minuten later stopte er al een grote, gesloten auto naast de bus en kwamen twee agenten de schade opnemen. Ze bekeken alles grondig en stelden Bob en Ricky honderden vragen, waarna ze met meneer Wips meegingen naar het bijkantoor. Toen ze een kwartiertje later uitgeleide werden gedaan, zei een van hen: „Laat u het verder maar aan ons over. Wij maken het wel in orde. En praat u alstublieft met niemand over uw vermoedens."

„Hebt u enig idee wie het gedaan kan hebben?" vroeg Ricky nieuwsgierig, toen de politiewagen was weggereden.

„U hebt gehoord wat de heren zeiden," antwoordde meneer Wips onvriendelijk. „Ik mag nergens over praten en valt u me dan alstublieft ook niet lastig met allerlei vragen."

Ricky beet op haar lip en Bob gaf haar op de bestuurdersplaats een bemoedigend knipoogje.

„Kunnen we vertrekken, meneer?" zei hij. „We zijn al aardig over tijd."

„Ja, ja," antwoordde meneer Wips ongeduldig. „Vertrekken jullie maar. De banken van de bus worden in Salzburg gemaakt." En zonder groet liep hij weg.

„Vrolijke baas is dat, hè?" zei Bob tegen Ricky, toen de bus het binnenplaatsje was afgereden en de grote weg naar Bolzano insloeg

„Hij is natuurlijk woest over die beschadiging," zei Ricky. „En het is ook wel een heel gekke geschiedenis Wie kan het toch gedaan hebben?"

„Ik heb zo het idee, dat het iemand is die onaangenaamheden heeft gehad met meneer Wips en die het uit wraak gedaan heeft," antwoordde Bob. „Je weet dat hij altijd iedereen afsnauwt en hij moet wel veel vijanden hebben."

Ricky schudde haar hoofd.

„De Italianen in Bolzano mogen nog zo'n hekel aan hem hebben, maar zo iets zouden ze toch niet doen."

„Dat kun je nooit weten," zei Bob. Ze zaten nog steeds druk over het geval te praten, toen ze een kleine man op deweg

zagen staan. Hij had zijn duim opgestoken en wilde dus blijkbaar proberen of hij een lift kon krijgen

„Hee, dat is Beppo!" zei Bob, toen ze iets dichterbij kwamen; hij bracht de bus met knarsende remmen tot stilstand.

Beppo was vroeger in dienst geweest bij Eurotour, maar meneer Wips had hem ontslagen, omdat hij vond dat hij lui was.

Ricky stapte vlug uit en liep op de man af om hem te begroeten. „Hallo, Beppo!" riep ze. „Wat voer jij hier uit?"

Beppo had grote, donkere ogen, die bijna altijd vrolijk twinkelden, maar nu vond Ricky dat hij bezorgd keek.

„Signorina," zei de kleine man. „Ik ga mijn neef Giovanni bezoeken. Hij is ernstig ziek. Zou u me een lift willen geven?"

„Maar natuurlijk," antwoordde Ricky. „Stap maar gauw in."

„Dank u, signorina," zei de kleine Italiaan. „Het is erg vriendelijk van u om me te willen helpen"

Ricky glimlachte.

„We doen het graag, hoor. Maar vertel eens Is je neef erg ziek?"

„Eh. . . ja. . . nee. . . Maar ik moet in ieder geval naar hem toe," antwoordde de man; hij scheen zich niet op zijn gemak te voelen en ontweek Ricky's blik.

Misschien maakt hij zich zorgen over zijn neef, dacht Ricky en ze stelde hem verder geen vragen.

De anders zo levendige Beppo zei geen woord gedurende de rit door Bolzano en verder naar de grens. Ricky zag dat hij af en toe angstige blikken door de achterruit wierp en in zichzelf zat te mompelen

Er is toch iets niet in orde, dacht ze en ze schrok even, toen ze in de verte het geluid van een loeiende sirene hoorde naderen.

„Dat lijkt wel de sirene van een politiewagen," zei Bob. „Wat zou er aan de hand zijn?"

Beppo had de sirene ook gehoord en zijn gezicht was asgrauw geworden

„Signor!" riep hij naar Bob. „U moet mij hier laten uitstappen! Misschien zit die politiewagen achter mij aan en ik wil niet, dat u in moeilijkheden komt, omdat u mij helpt ontvluchten."

„Je helpen ontvluchten?" vroeg Bob geschrokken. „Wat bedoel je?"

„Ja, wat is er aan de hand, Beppo?"

„Het gaat hierom, signorina," zei de kleine man en de tranen stonden in zijn ogen, terwijl hij naar de opengescheurde bankzittingen wees. „Signor Wips zegt, dat ik dat gedaan heb. Toen hij me ontsloeg, heb ik hem flink de waarheid gezegd en nu is vandaag de politie bij me aan de deur geweest, omdat ze denken dat ik al die banken heb beschadigd uit wraak voor mijn ontslag. Gelukkig was ik niet thuis toen ze kwamen, een goede vriend heeft me onmiddellijk gewaarschuwd."

„Maar waarom vlucht je als je onschuldig bent?" vroeg Bob.

Beppo maakte een hulpeloos gebaar met zijn handen. „Signor, u mag het gerust weten. Ik ben al eens in aanraking geweest met de politie. Voor het smokkelen van een paar flessen wijn over de grens. Daarom zal de politie me nooit op mijn woord geloven tegen de verklaring van meneer Wips. Ik heb tegen mezelf gezegd: het is beter, dat je voor een tijdje het land uit bent, Beppo. Totdat het rumoer een beetje verstomd is."

De sirene van de politieauto klonk steeds luider en Beppo keek angstig over zijn schouder.

„Zet u me alstublieft hier af," zei hij smekend. „Dan kan ik in het bos verdwijnen en langs een onbekend pad over de grens verdwijnen."

Bob probeerde hem niet tot andere gedachten te brengen, want hij voelde er niets voor om in aanraking te komen met de Italiaanse politie Hij stopte aan de kant van de weg en de kleine Italiaan sprong bliksemsnel uit de bus, riep enkele dankwoorden en verdween toen in het bos.

„Ik hoop dat hij de grens overkomt," zei Ricky. „Ik geloof niet, dat hij de banken heeft beschadigd. Zo iets zou Beppo nooit doen."

„Misschien heb je gelijk," antwoordde Bob. „Maar ik ben er nog niet zo zeker van, Ricky"

Ze reden door en weldra werden ze ingehaald door de politieauto, die een eind verderop rechtsaf sloeg en uit het gezicht verdween

Toen ze bij de grens kwamen, zagen ze dat er een lange rij auto's stond en dat de douanebeambten ze stuk voor stuk extra-zorgvuldig doorzochten. Eén ogenblik vreesde Ricky dat ze naar Beppo zochten,

„Blijf staan!" zei hij. Er gleed een gemene glimlach rondom zijn mond.

Hij gaf de band een zetje, in grote spanning keken ze hem na.

maar toen bedacht ze dat de aanklacht tegen hem te onbelangrijk was om daar zoveel werk van te maken. Ze sprong snel uit de bus en stapte op een douanebeambte af.

„Tja, signorina," zei de man, „we hebben een tip gekregen, dat een aantal dieven probeert een kostbaar schilderij over de grens te smokkelen. Het is tijdens een tentoonstelling in Venetië gestolen en het schijnt een kapitaal waard te zijn."

„Wilt u onze bus ook doorzoeken?" vroeg Ricky en de douanebeambte schudde zijn hoofd.

„Nee, signorina," zei hij vriendelijk lachend. „We kennen de mensen van de bussen te goed om te veronderstellen, dat u een gestolen meesterwerk zou vervoeren. We doorzoeken alleen de auto's. Zegt u maar tegen uw chauffeur, dat hij de rij voorbij kan rijden."

Toen de bus zonder meer de grens mocht passeren, gingen twee mannen in een vuurrode sportwagen vreselijk tekeer tegen de douanebeambten.

„Waarom krijgt die bus een speciale behandeling?" zeiden ze verontwaardigd.

Misschien hadden ze wel reden om een beetje geërgerd te zijn, want de douanemensen doorzochten niet alleen hun auto van onder tot boven, maar ze lieten hen ook nog alle koffers openmaken. De twee mannen stonden nog steeds aan de andere kant van de grens, toen Bob met zijn bus al lang was doorgereden.

Een kwartier later, toen de bus over een verlaten bergweg reed, hoorden ze het zware gebrom van een motor achter zich. Ricky keek om en zag de vuurrode sportwagen achter hen rijden. Voordat ze er erg in hadden, had hij de bus zelfs ingehaald en reed hij in een dichte stofwolk voorbij.

Bob schudde zijn hoofd. „Zulke lui vragen om moeilijkheden," zei hij. „Het is onverantwoordelijk om op een bochtige bergweg met zo grote snelheid te rijden."

De bus moest een scherpe draai nemen om een bergplateau heen en toen ze de bocht achter zich hadden, zagen ze plotseling dezelfde rode sportwagen. Hij stond bijna dwars op de weg en maakte het onmogelijk om er voorbij te komen. Bob bracht de bus tot stilstand.

„Hallo!" riep hij door het open raampje. „Hebt u moeilijkheden?"

„Ja!" riep een van de mannen terug. „Kunt u ons even een handje helpen?"

Hij was een korte, dikke man en hij sprak met een vreemd accent. Zijn metgezel was langer en had een smal puntbaardje, dat hem een beetje het uiterlijk van een kunstenaar gaf.

„Onze motor is uitgevallen," zei hij „En we weten niet waar het hem in zit."

Bob kwam achter het stuur vandaan en ook Ricky stapte uit. „Wat kan het zijn?" vroeg Bob.

„Ik weet het echt niet," antwoordde de kleinste man. En hij opende de motorkap.

Bob en de dikke man bogen zich samen over de motor, maar toen Ricky omkeek, zag ze dat de andere snel de bus was ingestapt.

„Wat gaat u daar doen?" riep ze en ze rende op de bus af.

Toen ze er kwam, zag ze, dat de man bezig was in de opengescheurde zittingen van de banken te zoeken. Het duurde even voordat hij uit een van de zittingen een dunne rol linnen te voorschijn haalde.

Ricky zette grote ogen op. Haar hersens werkten koortsachtig. „Dat is natuurlijk het gestolen schilderij!" riep ze uit.

De man met de baard knikte koel en sprong op de weg

Bob was al tot de ontdekking gekomen, dat er niets mankeerde aan de motor van de sportwagen — het was alleen maar een truc geweest om hem te laten stoppen.

„Wat heeft dat te betekenen?" riep hij uit, terwijl hij op de bus afstormde.

„Goed, ik zal het jullie uitleggen," antwoordde de kleinste van de twee kalm. „We wisten dat onze wagen bij de grens van onder tot boven doorzocht zou worden en daarom hadden we het doek in de zitting van een van de banken in uw bus verborgen. We veronderstelden dat de douanebeambten niet in een bus zouden zoeken naar een gestolen schilderij. En om de indruk te wekken dat iemand zo maar uit baldadigheid beschadigingen had aangericht, hebben we er nog maar een paar zittingen bij opengesneden."

Bob trilde van verontwaardiging.

„En dachten jullie, dat je nou zo maar kon ontsnappen?" brulde hij.

„Kalm nou," zei de man met de baard. „Als jullie je mond dicht kunnen houden over wat je daarnet gezien en gehoord hebt, zit er voor jullie een flink bedragje aan vast. Nou?"

Ricky schudde haar hoofd. Haar hart bonsde extra-hard, maar uiterlijk was ze kalm.

„Wij voelen er niets voor om jullie te helpen bij zo'n misselijke diefstal," zei ze. „Geef mij dat doek en dan zullen wij het naar de politie brengen."

„Geef op!" beet Bob de mannen toe, terwijl hij met gebalde vuisten op hen afkwam. Maar plotseling keek hij recht in de loop van een pistool, dat de man met de baard uit zijn zak had gehaald.

„Blijf staan!" zei hij. Er gleed een gemene glimlach rondom zijn mond. „Als jullie niet verstandig willen zijn, moeten we andere maatregelen nemen. We sluiten jullie in een hut op, zodat jullie voorlopig geen contact met de politie kunnen hebben, totdat wij veilig en wel hier uit de buurt zijn."

De man met de baard bracht hen naar een berghut, terwijl de andere schurk

alle banden van de bus liet leeglopen.

Ricky en Bob hoorden de deur van de hut in het slot vallen; ze wisten dat het weleens een hele tijd kon duren, voordat iemand hen te hulp zou komen. Tevergeefs probeerden ze met vereende krachten de deur te openen, maar het had geen zin.

„We hoeven het niet te proberen," zei Bob moedeloos. „Die deur is veel te stevig."

Maar Ricky liet zich niet zo snel uit het veld slaan. Haar ogen zochten het dak en de muren van de hut centimeter voor centimeter af en na verloop van een paar minuten slaakte ze een kreet van blijdschap.

„Bob! Daar! Ik zie licht in het dak. Waarschijnlijk liggen er een paar pannen los."

Bob sprong onmiddellijk op de houten tafel — het enige meubelstuk in de hut — en zijn sterke handen begonnen aan de dakbedekking te wrikken. Er kwam een opening. . . het gat werd groter en groter en tenslotte kon Ricky zeggen: „Laat mij nu maar eens proberen of ik er doorkom. Jij bent veel te breed, maar misschien lukt het mij wel."

Het was een uiterst gevaarlijk karweitje, maar Ricky bracht het er goed af. Ze trok zich op aan het dak, wrong zich door de opening en klom heel voorzichtig langs een schuin afdakje aan de buitenkant omlaag. Zodra ze op de begane grond stond, rende ze op de deur van de hut af en bevrijdde Bob.

Op de weg in het dal beneden hen hoorden ze de zware motor van een politieauto, af en toe onderbroken door het geluid van de sirene.

Bob balde zijn vuisten. „We moeten ze op een of andere manier zien te waarschuwen. Die schurken kunnen nog niet ver weg zijn. Maar hoe kunnen we de aandacht van de politie trekken?"

Met een grimmig gezicht begon hij de banden van de bus op te pompen, maar hij wist, dat het een tijdrovend karwei zou zijn.

En toen kreeg Ricky plotseling een ingeving.

„De reserveband!" riep ze uit. „Vlug, Bob."

„Wat wil je daarmee doen?" vroeg Bob.

Ze legde hem snel uit, wat ze van plan was. Als ze de brede reserveband op de helling zetten, zou hij vanzelf omlaag rollen naar het dal. „Op die manier kunnen we de politie een boodschap sturen, Bob!" besloot ze.

Haastig scheurde ze een vel papier uit haar blocnote en schreef er een S.O.S.-boodschap op. In enkele woorden vertelde ze, wat er gebeurd was en in welke richting de dieven van het kostbare schilderij waren verdwenen. Met een stuk pleister uit het verbandkastje bevestigde ze de brief aan de reserveband.

„Laten we hopen dat het lukt," zei Bob, terwijl hij de zware band naar de rand van het bergplateau rolde. „We moeten het in ieder geval proberen." Hij gaf de band een zetje, in grote spanning keken ze hem na.

Ze bleven een kwartiertje met kloppende harten wachten en ze waren eigenlijk allebei stomverbaasd, toen ze plotseling een donkere auto op de weg zagen verschijnen. De wagen stopte en twee geüniformeerde mannen stapten uit.

„Wel gefeliciteerd met uw prachtig succes!" zei een van hen lachend. „We hebben uw boodschap gekregen en er zijn onmiddellijk radioberichten naar alle delen van het land gestuurd om de dieven van het schilderij aan te houden. We kwamen alleen eens kijken of u zelf geen moeilijkheden meer hebt."

„Wij?" riep Ricky lachend uit. „Wij zijn de gelukkigste mensen ter wereld. Beppo's onschuld is bewezen; de dieven worden gepakt en onze banden zijn al weer opgepompt. Wat kunnen we nog meer wensen?"

WIM WIJS

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

DE WIJZE SULTAN

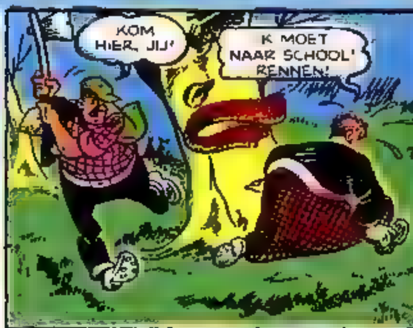

Een koopman in Mogador keerde op een avond na de marktdag te paard naar de stad terug. Bij de stadspoort was het een enorme drukte van boeren, kooplui, kamelen en ezels. De koopman schreeuwde zo hard hij kon: „Opzij!" Een oude man hoorde dat echter te laat en kreeg een trap van het paard. Hij viel met zijn gezicht op de stenen en brak twee voortanden.

Eerst kon hij van schrik geen woord uitbrengen. Toen stond hij hevig verontwaardigd op, raasde en tierde als een bezetene tegen de koopman en liep hem zelfs tot aan diens huis na. Daarna ging hij naar de gouverneur en vroeg of deze zou bevelen óók twee tanden van de koopman te laten breken. De gouverneur probeerde hem te kalmeren en raadde hem aan niet meer aan het ongeluk te denken en de schadevergoeding aan te nemen, die de koopman hem wilde geven.

De kwade oude baas wilde daar niets van weten. Ten einde raad zond de gouverneur hem weg met de belofte, dat hij

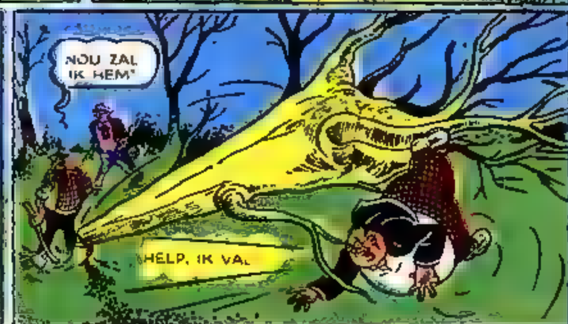

erover na zou denken. De hoge heer hoopte in stilte, dat na enkele dagen de woede van de oude wel bedaard zou zijn en hij de zaak zou vergeten.

Drie dagen later kwam de man terug, nog even boos als op de eerste dag en herhaalde ook nu weer zijn verzoek.

„Denk eraan," zei hij tot de gouverneur, „u heeft het mij beloofd."

„Wat!" riep de gouverneur uit. „Voor wie houd je mij? Of denk je misschien dat ik de slaaf van mijn woord ben?"

Dagen achtereen viel de man de gouverneur met zijn gezanik lastig. Eindelijk besloot de hoge heer de koopman bij zich te laten ontbieden.

De gouverneur legde hem de zaak uit, vertelde hem van het recht op vergelding, dat de oude man had, en ook van zijn plicht als gouverneur. Toen vroeg hij of de koopman zich twee voortanden wilde laten uittrekken.

De koopman voelde daar echter niets voor. Hij wilde geen enkele tand verliezen.

De gouverneur was dus weer verplicht de oude baas weg te sturen. Hij gaf de paleiswacht bevel hem niet weer binnen te laten.

„Als ik bij u dan geen gerechtigheid kan krijgen," zei de man bij zijn laatste bezoek, „zal ik naar de sultan gaan."

En werkelijk begaf hij zich op weg naar de Marokkaanse hoofdstad. Te Fez aangekomen wist hij toegang te verkrijgen tot het paleis en even later stond hij tegenover de sultan. Hij deed de kwestie uit de doeken en vroeg weer om vergelding.

De sultan zei ook, dat het beter was schadevergoeding aan te nemen en de rest te vergeten.

„Wat moet ik met dat geld beginnen?" vroeg de oude man kwaad. „Ik ben al oud en aan armoede gewend. Wat ik verlang, is twee voortanden van de man, die er de schuld van is, dat ik de mijne kwijt ben. Een sultan, als voornaamste man van het land, kan geen gerechtigheid weigeren aan een trouw onderdaan, zoals ik," riep hij uit.

Zijn taai volharden bracht de sultan in verlegenheid. De wet wás er inderdaad, zijne majesteit diende zich eraan te houden.

Toen kwam de sultan op een goede inval. Hij liet de oude man nogmaals bij zich ontbieden en zei:

„Ik zal u uw zin geven, maar omdat de koopman per ongeluk u op zijn paard omver heeft gelopen, zal hij juist op dezelfde manier door u, terwijl u op een paard zit, omvergelopen moeten worden en met precies dezelfde kracht, zodat ook zijn twee tanden breken. Loopt hij echter ook maar het geringste schrammetje méér op of breekt hij welk ander lichaamsdeel ook, dan zal ik u, omdat ik dan aanneem, dat u dat met opzet hebt gedaan, aan de beul overleveren. Die zal u dan precies hetzelfde laten voelen wat u de koopman hebt laten voelen."

Toen de oude man dat wijze vonnis vernam, viel hij op zijn knieën en smeekte om vergiffenis. Die werd hem verleend, maar toen hij vertrok, lachte iedereen hem uit.

S. E. DEENIGH

Allemaal om een

Het gebeurt niet!" riep mevrouw Sommer vinnig. ,,En nu begin je onmiddellijk aan je piano-oefening." Dat gezeur om de Italiaanse hagedis, waarmee Kitty het gesprek tussen moeder en oom Peter herhaaldelijk onderbrak, had al een week geduurd. Nijdig slingerde Kit de serredeur achter zich dicht. Daar kon ze dan weer een kostelijk uur van de warme zaterdagmiddag achter die vervelende piano verdoen. Het raam stond open. Buiten was het heerlijk. De kinderen gingen naar het zwembad of keerden ervan terug En Vitus, haar takshond, lag in het gras uit te blazen

Ik heb géén zin en daarmee uit! Vastbesloten stond ze opeens op en klom door het raam naar buiten. Wat moeder er straks van zou zeggen, daar gaf ze nú niets om. . . Aan de rand van de villabuurt was Paul Berghins met zijn dure kunstrolschaatsen druk aan het oefenen op de nog doodlopende asfaltweg. Onmiddellijk kwam hij naar haar toe ,,Prachtig vakantieweer, Kit," groette hij, maar Kitty dacht er anders over. ,,Pffft, vakantie. . . Die van mij is niet prettig begonnen."

Daar ging Paul niet verder op in. Hij zag in Kitty's jasje opeens een vulpotlood en dat vond hij ,,krielig mooi". Kitty liet het zien. Van wit been was het met een koperen voor- en achtereind.

,,Het is tweekleurig," zei ze en ze schreef in haar hand haar naam, in rood en zwart.

,,Een krielig mooi ding," herhaalde Paul. En al had hij het niet nodig, toch wilde hij het kopen Kitty stond erover te denken en draaide het glimmende ding tussen haar dunne vingers rond. Zou ze het nu verkopen of niet? En opeens was die Italiaanse hagedis weer voor haar ogen, waarvoor haar moeder geen geld wenste uit te geven. . .

,,Ik doe het!" zei Kit resoluut. Ze noemde een prijs. Paul deed wat hij kon om er wat van af te pingelen, maar het hielp niet en toen betaalde hij maar.

,,Maar maak het niet kapot!" riep Kit hem achterna, toen hij wegschaatste. Nu ze het kleinood kwijt was, vond ze het bedrag opeens tóch te laag. ,,Misschien koop ik het nog terug."

hagedis...

Paul Berghins was toen de hoek al om en daar hield een man hem staande. . .

Italiaanse hagedissen werden alleen maar in het „Dierenhuis" verkocht. De eigenaar, die veel geld verdiende met witte muizen, noemden de kinderen Muizepap. Die middag ging Kitty bij hem de winkel binnen. De Pap blies met één ademstoot een beetje voer van de toonbank en vroeg toen: „Wat zal het zijn ?"

„Een Italiaanse hagedis," antwoordde Kit plechtig, zich wel bewust van het grote ogenblik.

„Dat zal kunnen," zei de Pap. De dieren zaten in een veilingkistje; op hun buiken klitten ze bijeen in een mengsel van zaagsel, turf en rivierzand. De jongejuffrouw mocht kiezen, zei de Pap. Een speelse langstaart met groene en bruine vlekken werd weldra in een zakje neergelaten. „Je moet hem er niet te lang in laten zitten," zei de Pap nadrukkelijk, terwijl hij als toegift een handvol voer over de hagedissekop strooide. „Want anders legt ie het zo af . . ."

Dat betekende natuurlijk dat hij anders doodging, dacht Kit toen ze weer buiten stond. Maar waar haal je nu zo gauw een kooi vandaan ? Misschien heeft Kriegel, de kruidenier, nog wel een doos, dacht ze, en daarom zocht ze zijn winkeltje op. Ze trof hem aan met een potlood achter zijn oor, kruipend door zijn etalagekast, poetsend en boenend naar alle kanten. „Een hagedis ?" vroeg hij, toen Kit over het beest had verteld. „Is het anders niets ?" Voor zo'n peuleschil liet hij zich ongaarne uit zijn werk halen. Maar na wat brommen en grommen ging hij toch heen. Toen hij met een koekjesdoos terugkeerde en er de kruimels had uitgeklopt, wilde hij het rare beest ook weleens zien. Ze hield het dier aan zijn staart vast. „Wat een flinkerd, hè ?"

Maar, grote grutjes, wat was er nu gebeurd ? Opeens brak de staart van het dier af; het beest viel op de grond en draafde rond op zoek naar een gat. Kitty Sommer opende de jacht onmiddellijk en vlak voor het putrooster liep de vluchteling pardoes in haar hand. Pak, die heb ik. . . Maar achter haar rug had ze de glazen eierpot geraakt die op een sierlijke stoel in het midden van de zaak te pronk stond. Puts . . puts. . . puts. . . puts. puts. . . Het meubel was omgevallen, het glas lag aan diggelen en de eieren dansten en scheurden op de harde tegelvloer met allerijselijkste geluiden. .

„Mijn pot, mijn eieren!" riep Kriegel. „Een ramp . . Een janboel!"

„Maar u vroeg toch zelf om hem te zien," verdedigde Kitty zich. Maar Kriegel had daar nu geen oren naar. Zeventien eieren lagen stuk op de grond. Het was té erg.

„Waarom kwam je ook met dat beest bij mij ?" brulde hij verder. „Je betaalt me maar, hoor!"

Kit haalde verongelijkt haar schouders op, toen zij het bedrag hoorde. „Ik heb nu geen geld, hoor." De man begon te dreigen, hij zou telefoneren of, nog erger, naar haar moeder gaan en dan . .

„Alsjeblieft niet," smeekte Kit. Dan zou ze wel betalen, hóé dan ook. Ze zou nog wel zien hoe ze aan het geld kwam, lenen of sparen. Of morgen misschien, op haar verjaardag, kreeg ze allicht wat geld . . Maar Kriegel vertrouwde de belofte niet zo best. „Zolang je nog niet betaald hebt, moet ik een onderpand van je hebben!"

Een onderpand ? Wat klonk dat verschrikkelijk. „Ik zou niet weten wat ik moet geven," antwoordde Kitty. „Ik heb niets, hoor!"

„Een van je handschoenen dan maar," hield de ander meedogenloos vol. Kitty schrok. Een van haar zomerhandschoenen, met polskraagjes van echte Brusselse kant ? Ze kwamen rechtstreeks uit Parijs en ze waren toch heel wat duurder dan die eieren. . . En als ze er één gaf, wat had ze dan nog aan de ander ? Ze kón hem eenvoudig niet afgeven.

„Je geeft hem of ik telefoneer," hield de winkelier vol. Er was geen uitweg meer. „Daar dan!" riep Kit en met een woest gebaar smeet ze de handschoen op de toonbank. Zij kon het opeens niet meer uithouden. Een paar tranen sprongen uit haar ogen toen ze riep: „Het is vreselijk! Onrechtvaardig is het! En die koekdoos wil ik nu ook niet meer!" Ze smeet hem ruwweg over de toonbank terug en rende de winkel uit. Na zoveel narigheid was er van haar plezier weinig overgebleven. De hagedis zat nu, zonder staart, nóg in de benauwde buil, nog met de doodsschrik op het lijf. Daarom keerde Kitty maar naar huis terug. Onopgemerkt kon ze achterom binnen komen en vlug-vlug toen de trap op, naar de zolder. Maar Vitus, die onder de keukentafel lag te soezen, werd er wakker van en sloop haar achterna. Met luid geblaf verraste hij haar.

„Houd je snuit!" beet Kit hem toe, die juist een Keulse pot, waarin moeder vroeger de wintervoorraad snijbonen inmaakte, met propjes krantepapier voor de hagedis had ingericht. Maar dolle Vitus was ontembaar. Dat móésten ze beneden wel horen.

„Ben jij thuisgekomen, Kitty ?" riep mevrouw Sommer onder aan de trap. Daar hád je het al. „Lummel, die je bent!" voer Kit tegen de hond uit en Vitus kreeg een kordate mep op zijn kop. Dat nam de verwende hond niet. Blaffend stormde hij naar beneden, liep daar mevrouw Sommer bijna omver en rende toen het huis uit. . .

„Kom onmiddellijk naar beneden!" riep moeder nu.

„Ja, ik kom al." Het ging zoals Kit zich had voorgesteld. Eerst een flinke boetepreek en daarna moest ze toch nog pianospelen, een half uur langer deze keer, voor straf.

De tafel was al gedekt toen Kitty na de oefeningen de huiskamer weer binnentrad. Over het gebeurde werd geen woord meer gerept, maar wel over Vitus. Zijn portie hondebrood was nog onaangeroerd. Een paar maal al had mevrouw Sommer hem geroepen, maar hij liet zijn snuit niet meer zien. Dat was natuurlijk om die klap die ze hem straks gegeven had, dacht Kit. Na het eten ging ze hem zoeken, dwalend door de lanen en singels van de buurt. „Vitus. . .! Vitus. . .!" Hij kwam niet. De zon was nog maar een streepje boven de horizon, toen Kitty ontstemd naar huis ging. Ze zei niets en had geen zin in cake met thee en moeder begreep het toen wel. „Nu ja," troostte ze, „trek het je maar niet zo aan. Die komt natuurlijk nog wel terug. Vitus is slim genoeg!"

Moeder moest eens weten, dacht Kit alleen maar. Die avond lag ze in bed, klaar wakker, met de handen onder het hoofd. Een vreselijke middag, dat was het geweest . Het vulpotlood (wat jammer!). . . het geld (waar zal ik dat vandaan halen ?) . de handschoen (als Kriegel hem maar niet verloor) en nu Vitus ook nog . Als je het goed bekeek had die hagedis haar meer narigheid dan pret gebracht. . .

De volgende dag begon met een ramp. De Keulse pot was als bij toverslag verdwenen! Kitty had hem gisteren zorgvuldig verstopt onder oude vloerkleden en rollen behangselpapier en nu was hij van de zolder verdwenen. . . Wie zou daar meer van weten ? Daaraan moest Kit denken, toen ze beneden kwam. Daar stond moeder achter een vaas met een keur van bloemen, die je in alle hoeken van de kamer ruiken kon. „Voor Kitty" stond er met mooie letters op het kaartje. „Van harte gefeliciteerd met je verjaardag!" Onder de tafel, wees moeder, stond nog iets. Een hoog, vreemd pak was het, verborgen onder een grote lap pakpapier. Kit moest het papier er zelf maar afnemen. Ze deed het met een ruk.

Ongelooflijk, maar daar stond ie: de Keulse pot, afgesloten met een houten deksel! Kit was met stomheid geslagen. Hoe zat dat nu? Wilde moeder haar met haar eigen hagedis verrassen?

Maar mevrouw Sommer bleef raadselachtig kijken en toen nam Kit het deksel weg.

Alweer zo'n verrassing! „Hoe kan dat nu?" riep Kit. Ze keek in de pot waar een sneeuwwit konijn op zijn staart in het turfmolm zat, knabbelend aan een peen. Dat leek toverij!

„Ben je er niet blij mee?" vroeg moeder, die iets merkte.

„Natúúrlijk wel, maar. . ." Opeens voelde ze dat moeder nog niets van die hagedis wist. „Ik bedoel. . . Nu ja, ik moet u wat vertellen." En daar kwam het los, het verhaal van alle zorgvuldig bewaarde geheimen. Mevrouw Sommer moest er even van bekomen. „Ik wist er ook werkelijk niets van," zei ze toen. „Ik heb het konijn gisteren gekocht. Er was geen kooi en daarom heb ik het voorlopig in de Keulse pot gezet." Het papier en de prullen, die moeder voor rommel hield, had ze er in het veld achter de tuin uitgeschud. Dat was gisteravond in het donker gebeurd en zo had de hagedis kans gezien onopvallend te ontsnappen. „Maar ga nu eerst je handschoen terughalen," zei moeder en ze gaf Kit het geld voor de gebroken eieren.

Wat verdrietig was het nu, dacht Kit onderweg, dat moeder nu de schade moest lijden. Kriegel zelf kwam opendoen. Hij zag er in zijn zondagse pak veel vriendelijker uit dan de vorige dag in zijn stofjas. „De jongejuffrouw mag binnenkomen," zei hij leuk. Maar Kit was het gebeurde nog niet vergeten en binnen gaf ze het geld zwijgend af. De winkelier ging de handschoen in de achterkamer halen. Kit trok hem meteen aan. Maar wacht eens, dat ging niet. . . In een van de vingers zat een papiertje. Kriegel scheen het nogal grappig te vinden dat Kit haar handschoen uittrok en boven haar andere hand leegschudde. En daar lag het opeens weer in haar hand. Het geld. . . Kit bloosde en aan Kriegels gezicht was te zien dat hij er meer van wist. „Natuurlijk," gnuifde hij. „Dat is het geld, dat je mij gegeven hebt. In de achterkamer heb ik het in je handschoen teruggestopt. Natúúrlijk wil ik dat geld niet van je hebben. . ."

„Maar, meneer. . .!" riep Kit. Dat Kriegels verbolgenheid gisteren helemaal niet echt was geweest, had ze allerminst verwacht.

Over de schuldvraag wilde hij het niet hebben. „Ik ben er nu zelfs blij om dat het ongelukje is gebeurd," zei hij.

Blij? Alweer zo'n raadsel.

„Zie je, de stukgevallen eieren waren goeddeels bedorven." Dat had hij pas gemerkt, toen Kit spinnijdig de winkel was uitgelopen. „Als ik ze had verkocht, zou mijn goede naam als kruidenier ernstige schade hebben geleden."

Zo was de grote schade opeens een groot voordeel gebleken.

„Tja, dan wil ik het geld wel graag houden," zei Kitty wijsgerig. „Dan heb ik toch nog een prettige verjaardag."

„Zo, nog jarig ook?" vroeg Kriegel. „Dat moet gevierd worden!" Hij nam een groot stuk chocolade, waarvan er stapels onder de stolpen lagen. Verrukt liep Kit ermee de winkel uit en zwaaide nog naar de gever, die ze gisteren zo'n akelige man had gevonden.

Op het plein, waar tal van toeristenauto's stonden geparkeerd, ontmoette ze Paul Berghuis weer. Met drukke, onnodige gebaren, zoals altijd, stoof hij op het meisje af. Kit dacht met spijt aan haar potlood en opeens begon ze erover.

„Hoor eens, Paul, dat potlood. . . Ik zou het eigenlijk graag terugkopen."

Paul stond danig te blozen. „Ik heb het al verkocht. . ." Hij schaamde zich geweldig en putte zich uit in verontschuldigingen. Er was een man naar hem toe gekomen die het wilde hebben en tenslotte had hij toegestemd. . .

„Wat jammer!" zei Kitty hartgrondig. „Wat raar ook. Ik begrijp niets van die man."

Het dreigde haar feestelijke stemming een beetje te bederven. Maar dat werd gauw beter, want, lopend door de lanen, hoorde ze hem opeens aankomen, blaffend en blakend van levenslust. Vitus! Op razende pootjes kwam hij aangerend, over het midden van de weg. Blaffend sprong hij heen en weer, totdat Kit hem had opgepakt en een keer of wat zijn warme gladde snuit had geaaid. Vitus liet zich niet onbetuigd en hij likte met zijn tong waar hij maar raken kon. Aan zijn halsbandje was een pakje vastgeknoopt. „Voor Kitty Sommer" stond erop, met echte schrijfmachineletters nog wel. Kit trok het los en maakte het haastig open. Een prachtig etuitje van wit leer kwam te voorschijn en daarin — hoe kan dat nou? — zat haar eigen witte potlood met de koperen kop. Een witte vulpen, splinternieuw, zat ernaast.

„Er zit een briefje bij," wees Paul aan. Kitty had het opgerolde papiertje over het hoofd gezien, maar nu trok ze het eruit en las.

„Beste Kitty — Veel liefs voor je verjaardag. Een aardig geschenkje sluit ik hierbij in. Vitus heeft vannacht bij ons geslapen. Hij was kwaad en wilde niet naar huis. . . Je oom Peter. P. S. Ik heb gisteren gezien dat je je potlood verkocht. Ik heb het van die jongen teruggekocht. Doe zo iets nooit meer. . ."

Kitty was sprakeloos. Nu was toch wérkelijk alles weer goed. Ze was zo gelukkig dat ze zich diep schaamde over haar onhebbelijkheid van de vorige dag. En dat allemaal om een hagedis. . .

Vitus liep telkens blaffend heen en terug. „Kom mee!" bedoelde hij zeker, „dan gaan we thuis alles vertellen." Eindelijk kreeg de hond zijn zin en Kit liep al wat ze kon achter hem aan, naar huis, waar zij zeker een heerlijke verjaardag zou vieren.

LEO LEEP

De roofridder van de stad

Hoog boven de stad hing de torenvalk op de zomerstorm, die diep beneden hem de fietsers zich deed buigen over hun stuur. En de wandelaars haastten zich voort met verwarde haren en flapperende kleren, hun ogen gericht op rinkelende melkkarren, auto's die met gierende banden de bocht namen, en voortrazende bromfietsen, waarvan de blauwe walm grillig verwaaide in de harde wind. Niemand zag de torenvalk. Alleen aan de duiven was hij niet ontgaan. In een dichte troep sliertten zij om hem heen. Maar het valkje keurde hen geen blik waard, omdat hij alleen belangstelling had voor de daken onder hem. Hij zag drukke spreeuwen dribbelen en kijven in de tuintjes tussen de huizen, waar ze broodkruimels betwistten aan de mussen. Zij hadden het te druk om omhoog te kijken naar het puntige vliegbeeld van de torenvalk. Alleen een argwanende merel herkende de roofvogel aan de korte nek en de lange staart. Schel schetterde hij alarm en zocht dekking onder dichte struiken. Mussen sjilpten opgewonden, klaar om zich bij het minste gevaar te verstoppen. Maar in de tuintjes waren ze veilig voor de valk. Tussen die enge muren en schuttingen zou hij zich nooit wagen. De pientere spreeuwen begrepen dat wel en mocht het valkje met een aanval dreigen, dan vertrouwden ze op hun bijzonder hoge startsnelheid. Daarom bleven de spreeuwen eenvoudig zitten. En de torenvalk keek er zijn scherpe ogen op uit zonder hoop er ooit een te kunnen pakken. Tenslotte draaide hij bij met een harde uitschieter van de wind, die hem enkele huizenblokken verder deed zwieren. Daar hing de valk weer stil, elke stormvlaag trotserend met het intrekken en spreiden van staart en vleugels. Een kraai, die op een schoorsteen zat, kraste minachtend, maar zijn stem stokte plotseling toen hij het valkje loodrecht omlaag zag stoten. Het dak flitste op hem toe. Juist voor hij te pletter zou slaan, remden staart en vleugels zijn val. Toch was de klap nog hevig waarmee de valk in de dakgoot dook en de verraste mus aan het zink nagelde. Een zwak gekrijs ging verloren in het razen van de wind, die harp speelde op een televisieantenne.

Met regelmatige wiekslag koerste de valk terug naar de hoge kerktoren, waarin hij en zijn gemalin een horst betrokken hadden in de galmgaten. Zij waren echte stadsvogels geworden, die de muizejacht in de polders geruild hadden voor een rijke boterham aan jonge mussen.

AVONTUUR IN DE NATUUR

Vragen staat vrij

Bij Jeannette van Velzen te Haarlem is een ongewone vraag opgekomen, die zij gauw naar ons heeft gestuurd. Zij stond een keer te kijken naar de melkkoker die op het gas stond en dacht ineens: hoe komt het toch dat de melk steeds hoger stijgt tijdens het koken en, als wij niet oppassen, overkookt?

Luister maar eens goed, Jeannette. In melk zit water, dat weet je wel. Tijdens het koken verdampt het water in de bovenste laag van de melk. In dat water waren enkele vaste stoffen opgelost, zoals vet en eiwit; deze vaste stoffen vormen nu één samengepakt geheel en vormen een vlies. Dat is het vel van de melk. In de rest van de melk gaat de verdamping van het water door; de damp stijgt op, wil ontsnappen en duwt het vlies omhoog. En als wij er dan niet op tijd bij zijn, wordt het vlies nog hoger opgeduwd en kookt de melk over.

NAMEN

Astrid v. d. Linden, Amsterdam. Je hebt een mooie naam, Astrid. Hij betekent: ster. Astrid lijkt veel op „astra" in de uitdrukking „per aspera ad astra". Dat betekent: door verdriet naar geluk, of: door duisternis naar het licht (de sterren).

Wouter Rietman te Arnhem vraagt de betekenis van Willem en Wouter. De betekenis van die twee namen komt wel een beetje bij elkaar. Willem is „beschermer" en Wouter betekent „beheerder" of „bestuurder".

Kanter. Iemand, die vergeten heeft zijn adres en achternaam bij zijn vraag op te geven, heeft als voornaam Kanter. Het is een voornaam die niet zo veel voorkomt. Dat is wel begrijpelijk misschien, want de naam is afgeleid van een oud woord „cant" of „gand". Dat woord betekent magiër, tovenaar. En tovenaars zijn er niet zo veel. Ze horen alleen in sprookjes thuis.

Ype Hollander te Leeuwarden. Je voornaam is in de loop van de tijden wel erg veranderd, want oorspronkelijk was de naam Ibarus. Het betekent: de nauwkeurige, de nauwgezette. Je achternaam is wellicht een aanwijzing dat je voorouders niet altijd in Friesland gewoond hebben, maar afkomstig zijn uit het westen van het land, dat van oudsher Holland genoemd werd. Je weet misschien dat de mensen niet altijd een achternaam gehad hebben; nu is het mogelijk dat je familie uit Holland afkomstig is en dat een van je voorvaderen naar Friesland verhuisde en daar Hollander werd genoemd, juist omdat hij uit Holland kwam. Maar met zekerheid kunnen wij dat natuurlijk niet zeggen. Dergelijke dingen moeten in de archieven nagesnuffeld worden.

EEN KWESTIE VAN SLAAN

Willy Postma te Oldenzaal schrijft ons over een kwestie van slaan. Dat wil zeggen, slaan bij het damspel! Bij een partijtje dammen met een kennis kon op zeker ogenblik zijn tegenspeler met een dam een steen slaan; maar hij kon ook met een van zijn stenen een steen slaan. Nu beweerde de kennis dat de slag met dam voorging; Willy zelf zei, dat het gelijk bleef.

Dan had Willy gelijk, tenminste als de tegenspeler in beide gevallen één steen kon slaan. Dan had hij wat dammers noemen: slagkeuze. Maar gaat het in een van beide gevallen om meer stenen, dan moet men de slag maken waarmee men de meeste stenen van de tegenpartij wint. Bijvoorbeeld: met een van zijn stenen kan een speler twee stenen slaan en met zijn dam maar één steen; hij moet dan slaan met zijn steen en niet met zijn dam.

DE KAARS

Dan wil Rob nog graag weten wat „de kaars snuiten" betekent. De kaars snuiten is hetzelfde als de pit korter maken. Wanneer de pit van een kaars te lang wordt, gaat de kaars walmen; de pit moet dan dus korter gemaakt of afgesneden worden. Snuiten heeft namelijk dezelfde betekenis als snijden. Het woord is afkomstig van de landbouw. „Snuit" is afval van vlas en „snuiten" betekent: uitstekende draden en punten van bossen vlas afsnijden.

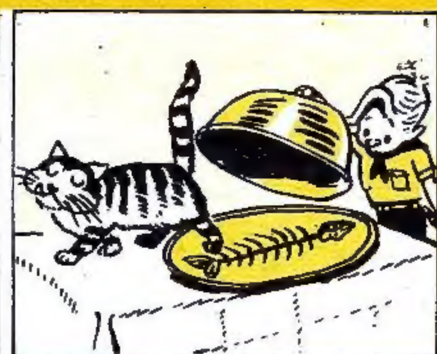
OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT ONS VORIG NUMMER

○○○○○	○○	○○○○○
○○	✉	○○
○○○○○	○○	○○○○○

DICKIE DAPPER

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

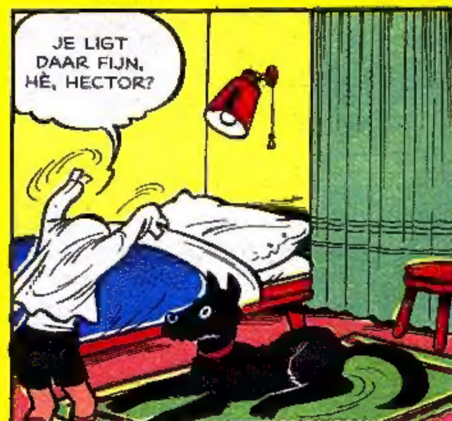

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct. Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.